

**MURATPAŞA TÜRK TELEKOM
ANADOLU LİSESİ**

KALEMİMİZDEN...

**HAZIRLAYAN: FULYA ÖZTÜRK
EDİTÖR: ONAT TAN**

SAYI I

www.mttal.meb.k12.tr

KEŞKE 30 OLSAM

KEŞKE 30 OLSAM HER KARAKTERİN,SAHNENİN,MÜZİKLERİN VE ALTTAN YAPILAN ŞAKALARIN DEFALARCA İZLEMENİ İSTENECEK KADAR İYİ OLDUĞU,HER AÇIDAN BAŞARILI BULUNACAK BİR FİLM.

ZAMANIN VE HAYATTAN TAT ALMANIN NE KADAR ÖNEMLİ OLDUĞUNU,DİLEDİĞİMİZ DİLEKLERİN ELBETTE GERÇEKLEŞEBİLECEĞİNİ,KAHRAMANLARIN ARASINDAKİ TEBESSÜM ETTİRİCİ AŞKA BENZER DUYGULARI BİZE GÖSTEREREK İÇİMİZİ ISITAN BİR ROMANTİK KOMEDİDİR. KONUSUNA GELECEK OLURSAK,OKULUNDA EZİK KONUMUNA DÜŞEN 13 YAŞINDAKİ JENNA , O GÜNKÜ DOĞUM GÜNÜ PARTİSİNE OKULUN POPÜLER KIZLARINI VE HOŞLANDIĞI ÇOCUĞU ÇAĞIRIYOR... BİR DE EN YAKIN ARKADAŞI OLAN MATT'I. JENNA'NIN PARTİSİ TÜM HIZIYLA DEVAM EDERKEN KIZLAR JENNA'NIN GÖZLERİNİ KAPATIP BODRUMA GÖTÜRÜYÖRLER VE " CENNETTE 7 DAKİKA" OYNADIKLARINI.HOŞLANDIĞI ÇOCUĞUN DA ORAYA GELECEĞİNİ SÖYLÜYÖRLER. KIZDA ODADA SEVDİĞİ ÇOCUĞU BEKLERKEN ONLAR ÇOKTAN GİDİYOR VE MATT'E KIZIN ONU BEKLEDİĞİNİ SÖYLÜYÖRLER. MATT İSE JENNA'NIN YANINA GİTTİĞİNDE KIZ DELİYE DÖNÜYÖR. JENNA HIZINI ALAMAYIP KAFASINI DUVARA VURMAYA BAŞLIYOR VE BAĞIRMAYA BAŞLIYOR. " 30 YAŞINDA HAYAT DOLU VE ENERJİK OLMAK İSTİYÖRÜM." DERKEN KAFASINA TOZLAR YAĞIYOR VE JENNA 30 YAŞINDA UYANIVERİYÖR.

BAŞROLLERİ JENNİFER GARNER VE MARK RUFFALO OLAN BU FİLMİN YÖNETMENİ GARY WINICK'TİR. YÖNETMEN, OLAYIN BAŞINI ÇOK KISA TUTUP, ÇOK HIZLI BİR ŞEKİLDE İLERLETMİŞTİR. AMA BU NOKTA HİÇ GÖZÜNÜZE ÇARPIYOR ÇÜNKÜ FİLMİN KONUSU BU ÖZELLİĞİ KAPATİYÖR. AYRICA YÖNETMENİN DİĞER FİMLERİ OLAN GELİNLERİN SAVAŞI (2009), THE TIC CODE (1998), CURFEW (1989) GİBİ FİMLERİNİ DE İZLEYEBİLİRSİNİZ.

FİLMİN SENARYOSU BANA ÇOK ÖZGÜN VE ÇOK ORİJİNAL GELDİ. KARAKTERLERİN DİYALOGLARI OLSUN, KENDİLERİNE AIT KALIP İFADELERİ OLSUN... HEPSİ ÇOK TEBESSÜM ETTİRİCİ. FİLMİN BİR ÖZELLİĞİ İSE KOSTÜMLERİ. KOSTÜMLER İLE FİLMİN ARASINDA HEP BİR BAĞ OLDUĞUNU GÖRÜYÖRÜZ. ÇEKİLDİĞİ YILIN HEM MODASINA UYMUŞ HEM DE FİLMİ YÜKLÜ BİR KATKI SAĞLAMİŞTİR.

23 NİSAN 2004 YILINDA AMERİKA'DA ÇIKAN BU FİLMİ HEPİNİZİN İZLEMESİNİ ÖNERİYÖRÜM. İYİ SEYİRLER.

Begüm
Sunbay
9/B

MANHATTAN PROJESİ: ATOM BOMBASININ YARATILIŞI

Manhattan Projesi, II. Dünya Savaşı sırasında ABD hükümeti tarafından yürütülen ve atom bombası üretmeyi amaçlayan gizli bir programdır

Manhattan Projesi Nedir?

Manhattan Projesi, II. Dünya Savaşı sırasında ABD hükümeti tarafından yürütülen gizli bir programdır.

Hedef amacı, atom bombasının yaratılması ve Almanya'nın bu silahı kullanmasını önlemek

Proje adı, proje başkanı General Leslie Groves tarafından seçildi ve Manhattan Mühendislik Bölgesi'nde bulunan Columbia Üniversitesi'nde çalıştırıldı.

Projenin bilimsel, asıl yöneticisi Julius Robert Oppenheimer adlı fizikçiydi.

Manhattan Projesi'nin Gelişimi:

Manhattan Projesi, 1942'de başladı ve 1945'te tamamlandı.

Proje için özel kurulum inşa edildi ve binlerce bilim insanı mühendis, işçi ve işçi görevlendirildi.

Proje sırasında, uranyum ve plütonyum gibi nükleer elementlerin ayrıştırılması, zenginleştirilmesi ve rafine edilmesi için gelişmiş teknolojiler yeteneği.

Manhattan Projesi'nin Sonuçları:

Manhattan Projesi, dünya tarihi en yıkıcı silahlarından biri olan atom bombasının yaratılmasına yol açtı.

6 Ağustos 1945'te Hiroşima'ya atılan "Little Boy" adlı atom bombası, yaklaşık 140.000 kişinin ölümüne neden oldu.

Üç gün sonra, 9 Ağustos 1945'te Nagasaki'ye atılan "Şişman Adam" adlı ikinci bir atom bombası, yaklaşık 70.000 kişinin ölümüne neden oldu.

Atom bombası saldırıları, Japonya'nın teslim olması ve II. Dünya Savaşı'nın sona ermesiyle sonuçlandı.

Manhattan Projesi, dünya verileri en büyük bilimsel projelerinden geçmiş ve atom bombasının yaratılmasına yol açtı. Bu proje, savaşın sona ermesine neden olmuş olsa da, aynı zamanda insanoğlunun yıkıcı gücüne de gösterildi. Bugün, dünyanın nükleer silahların kullanımına ilişkin endişeleri hala devam etmektedir.

Kaynak:

https://tr.wikipedia.org/wiki/Manhattan_Projesi

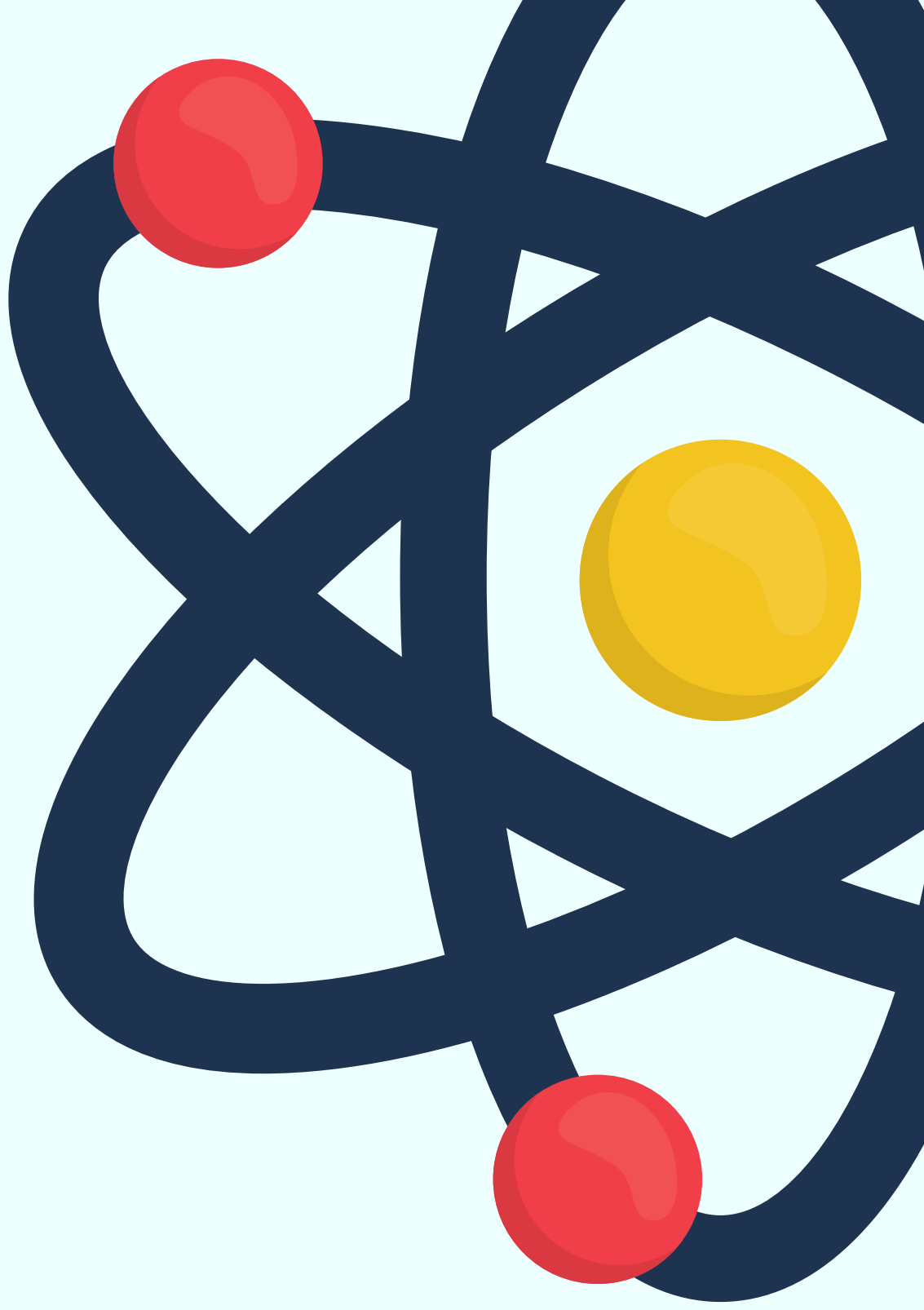
[https://evrimagaci.org/manhattan-projesi-insanlik-tarihinin-ilk-atom-bombasi-nasil-ve-neden-uretildi-](https://evrimagaci.org/manhattan-projesi-insanlik-tarihinin-ilk-atom-bombasi-nasil-ve-neden-uretildi-9840)

9840

<https://bebarbilim.net/manhattan-projesi-bilim-tarihinin-donum-noktasi/>

ÖMER EFE YÜNCÜ

9/B

6 Şubat 2023
04:17

AYAKLARIM NEREDE

Annem gülerek içeri girdi.

-Haydi! Uyanın tatilin son günü...Ne yapmak istersiniz?

Fırat abim,

-Bisiklete binelim derken dışarıda kar yağdığını görüp sözünü geri aldı.

Kardeşim Ekin,

-Amcamları çağıralım ben Betül ile oynarım siz de oturursunuz, dedi.

Annem yüzünde şakacı bir gülümseme ile,

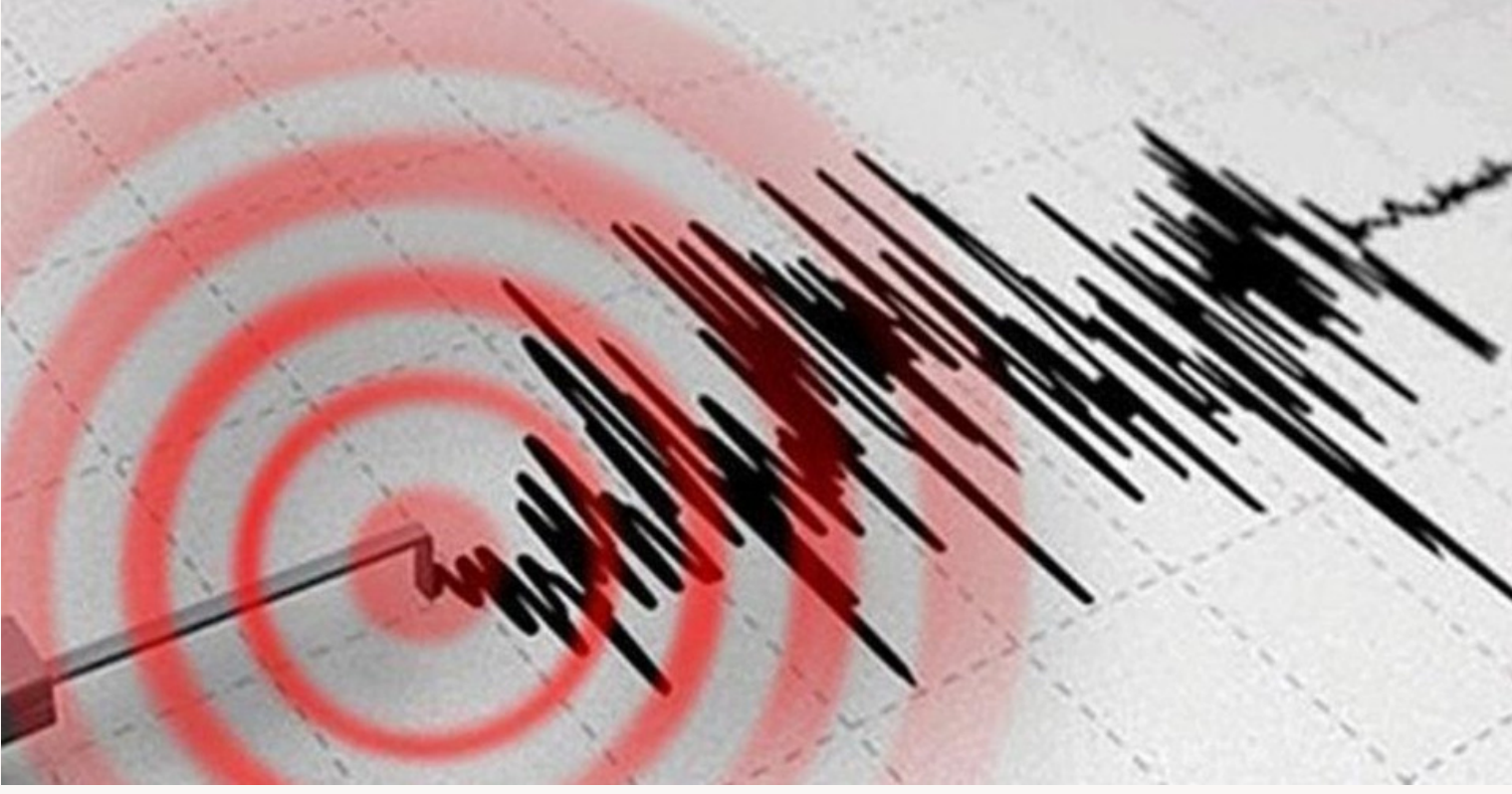
-Çiğ börek dedi ve odadan çıktı.

Üçümüz de sevinç çığlıkları attık.

-Oleyyy!

Çiğ börek demek köy demektir. Soğuk da olsa doğanın içinde mis gibi temiz hava demektir. İneklerden süt sağıp şansımız varsa kardan adam bile yapabilecektik.

Şansımız vardı kardan adam yaptık, böreklerle yardım ettik. Kuzenlerimin hepsi geldi, çok eğlendik. Ekin süt sağmayı öğrendi. Babam kardan adam yapmamıza yardım ederken şakalar yapıp bizi güldürmüştü. Ekin kardan adamın burnu için ayırdığımız tek havucu yemiş ve sayesinde burunsuz ama çok sevimli bir kardan adamımız olmuştu. Çok eğlenmiştik hem de çok. Tatilimin en güzel günüydü. 15 gün su gibi geçmişti. Tatil bitiyor diye buruk bir duygu kapladı içimi ama arkadaşlarımı özlediğimi düşündüm. Erhan da heyecanlıdır şimdi. Birlikte futbol oynayacağız. Evet, tatil bitiyor; okulda eğlenceli bazen. Hem havalar da ısınır yakında...

Kendimi teselli ederken annem eve döner dönmez banyo ile başlayan okul telaşına girmişti bile. Sıra ile banyolar yapıldı. Çantalar hazırlandı. Ekin çantasına sadece oyuncak koyarak bizi güldürdü. Henüz anaokulunda olduğu için pazartesi günleri oyuncak günleriydi. Abimle kalem kutularımızı hazırlarken biraz atıştık.

-O sarı kalem benim.

-Hayır benimdi.

Sonunda çantalar hazırıldı. Annem formalarımızı dünden hazır etmişti. Babam gelip aslında her dönem başı yaptığı daha çok ders çalışmamıza, daha dikkatli olmamıza dayanan, abimle birbirimize bakıp babama çaktırmadan gülümsememize sebep olan konuşmasını yaptı. Baştan sıkı tutacaktık, sözler verildi. İyi geceler denildi. Ekin çoktan uyumuştur. Annem; temiz havadan, dedi.

Heyecanlıydım. Uyku düzenimiz tatilde bozulmuştu. Bu heyecanla 21.30'da yatmak çok erken oldu diye düşünmüştüm. Abimle sohbet ettik sessizce. Onun tek hayali dağlara tırmanmaktı. O kadar seviyordu ki dağları... En zirvede bir başına tırmandığı rüyalar görüyordu hep. Emindim, bir gün gerçekten dağlara tırmanacaktı. Bense derslerden çok futbolu düşünüyordum. Galatasaraylıyım. Her oyuncusunu tanırım, abim ve babam öğretti. Erhanla oynayacağımız için heyecanlıydım. Maç mı yapsaydık, ilk günden formalar kirlense annem bir şey der miydi. Bir an ders programım değişti mi, eksik bir şey yoktur çantada inşallah diye düşündüm. Hep su koymayı unuturum, koydum mu acaba? Neyse sabah bakarım. Gene unutursam kantinden alırım. Kantine yeni şeyler gelmiştir. Amcam da harçlık verdi, epeyce param var. Yarın öğlen bayram edicez... Biraz daha okul heyecanı ile yatakta dönüp durduktan sonra uyumuşum...

Çok büyük bir gürültü koptu. Rüya mı diye kendime gelmeye çalışırken evimiz başımıza yıkıldı. Bir anda oldu her şey...Abimin sesini duyuyorum ama aramızda büyük bir beton var. Ekin'e sesleniyorum uyuyor galiba hala. Evet, uyuyordur. Temiz hava çarpmıştı annem demişti. Annem, babam yan odadaydı. Şu an ise dünyanın öbür ucundalar gibi. Seslendim, derinden babamın sesini duydum. -Korkma dedi. Bizi kurtarırlar. Deprem oldu. Korkma...

Deprem kelimesi o ana kadar okulda gördüğüm bir doğa olayından başka bir şey hissettirmedi bana. Büyük bir deprem de görmemiştim. Nereden göreyim henüz 12 yaşındayım. Niye bu kadar acıyor ayaklarım. Neden oynatamıyorum. Abimin inlemelerinden anlıyorum, çok büyük acısı var. Sesleniyorum ama beni duymuyor. Güçlüdür abim acısı olmasa bana cevap verirdi. Dağcı olacak abim çok güçlüdür. Her şeyi bana o öğretti. Bir süre sonra abimin sesi, sessizliğe büründü. Bayıldı herhalde acıdan. Evet, bayıldı benim abim; güçlüdür, ölmüş olamaz, bayıldı sadece...

Kaç saat geçti bilseydim...Kuş sesleri geliyor dışarıdan sabah oldu mu ki. Bu sesleri ilk defa duyuyorum sanki. Daha önce fark etmemişim ne kadar güzel sesler bunlar. Kaç çeşit kuş varsa sanki hepsi burada ve benim için şarkı söylüyor. Ayaklarımı oynatabilseydim üstümdeki betonu kaldırabilir miydim. Babam sesleniyor; gelecekler, diyor. Çantamı bulsam suyum var mıydı, hep unutuyorum su koymayı. Bir gözüm açılmıyor şişti galiba. Sadece bizim bina mı yıkıldı, hani sağlamdı bu ev. Sağlam diye taşınmıştık, babam demişti. Gelecekler de diyor. Babam yalan söylemez, gelecekler. Annemin sesi çıkmıyor, o uyumaz ki hep bir işleri olur annelerin. Bize beslenme hazırlayacaktı erken kalkıp.

-Çıktı, çıktı, çıktı...

-Adın ne senin?

-Cihan.

-Korkma! Seni kurtarmaya geldik.

-Korkmuyorum, tıpkı abim gibi.

-Hangi takımı tutuyorsun?

-Galatasaray.

-Sana söz maçına gideceğiz birlikte.

-Ayaklarım çok acıyor. Abim, kardeşim, annem, babam hepsini kurtarın abi.

-Merak etme hepsini kurtaracağız.

Gözlerim kapandı yavaş yavaş uğultuya döndü sesler.

Uyandığımda hastanedeydim. Başımda kuzenim Emir vardı. Annesi, teyzem olur. Birbirimize baktık zor tutuyor kendini ağlamamak için. Her zamanki bildiğim Emir'in yüzü değil bu. Niye ağlıyor Emir? Niye ağlarken gülmeye çalışıyor?

Babam da burdaymış tedavisi sürüyormuş. Ama annem, abim, Ekinden kimse bahsetmiyor. İyiler mi, iyi olsa annem beni bırakmazdı. Sormaya korkuyorum. Ah, bu ilaçlar acılarımı dindiriyor ama kafamdaki sorulara cevap vermiyor. Ayaklarım nerede? Annem nerede? Yine sessizlik gözlerim kapanıyor...

Kameralar geldi, içeri bir anda Tanju Çolak girdi. Hayran olduğum bütün futbolcularla görüntülü konuştum. İnanamıyorum çok mutluyum. Bana dedi ki, -Her zaman beni arıyorsun, ne zaman istersen ara hemen gelirim. Seni istediğin maça götürürüm. Formalar getirdi, boynundaki atkıyı verdi. Rüyamda görsem inanmazdım, çok mutluyum.

Hiçbir şey beni mutsuz edemez artık. Emir düşünsene, maça götürecek beni. Televizyona çıkmışım, herkes dua etmiş bana. Babam da iyi oldu çok mutluyum. Babam var. Abim, Ekin, annem, ayaklarım yok...

Uyandım halsizim, uyuyorum halsizim, çok büyük depremmiş yüzyılın doğa olayı. Doğaya kızmıyorum. Doğa ana diye gördük derslerde. Tabiat ana, bize kötülük etmek istemez ki...Kardan adam yapmamıza izin vermedi mi? Maç olduğu gün dua etmişim hava sıcak olsun yağmur yağmasın diye. Nasıl da güzel oynamıştık o gün. Yıkılmayan bir sürü ev var üstelik. Keşke doğa ile barışarak evler yapsalardı. Emirlerin evi eski ama sağlamış. Emir hep bize özenir, apartmanda oturmak isterdi. Nereden bilsin o da çocuk işte. Apartmanda oturduk ama ayaklarımı bıraktım apartmanda...

Çiğ börek gününe dönseydim, keşke o gün köyde kalsaydık. Nereden bilecektik ki... Uyanamıyorum artık. Doktoru duyuyorum böbreklerim antibiyotiklere dayanamamış. İnsan böbreksiz yaşar mı? Bilmiyorum, nereden bileyim ben daha 12 yaşındayım. Annemi özlüyorum, abimi, Ekin'i. Rüyada mıyım ben? Elimden tutuyorlar. Annem gülüyor. Gel, korkma, diyor. Annem, ayaklarım yok annem. Kestiler ayaklarımı. Futbol oynamak yok artık. Maçları sadece izleyebilirim. Ayaklarım yok, sen yoksun, daha...

Annem çağırıyor ve ben bedenimi bırakıp dünyada kalmamayı seçiyorum. Adına böbrekleri dayanamadı desinler, yenildi desinler. Yenilen ben miyim gerçekten? Babam, affet beni... Seni yalnız bırakıp, her şeyi yarım bırakıp gidiyorum. Annem var, abim var, Ekin var, ayaklarım var. Babam yok artık...

Cihan Emir Parlak anısına...

Enkazdan çıkarıldıktan sonra 17 gün yaşadı.

Sevim Naz TUNALI

9-C

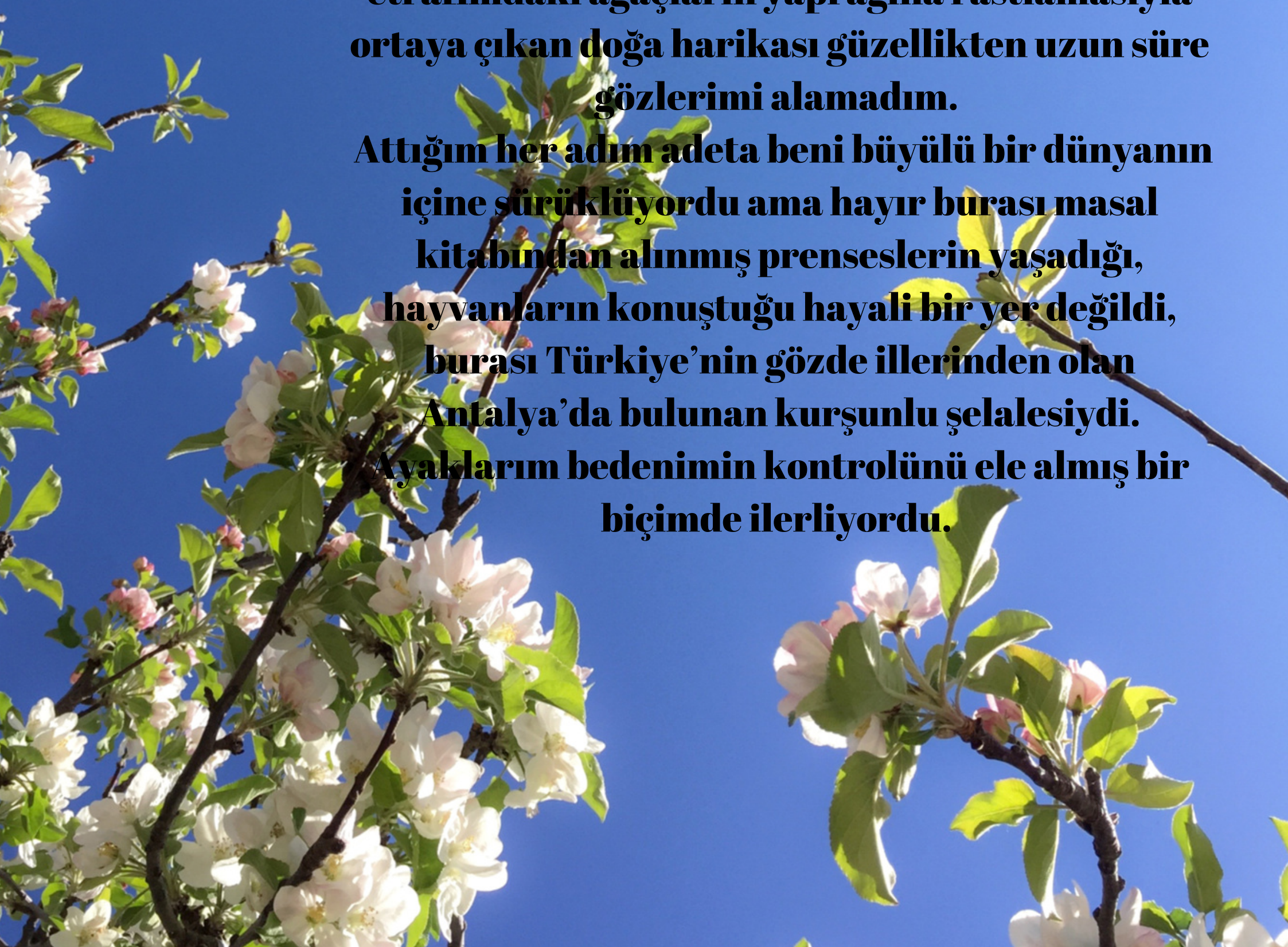
GERÇEK DOĞANIN HAYAL GÜZELLİĞİ

Rüzgâr yavaşça esti götürdü tüm kederleri. Kuşlar öttü; uçtu gitti tüm düşünceler, bulut oldu gökyüzünde her biri, derken geldi lamba cini denen bir deli, dedi “atla uçan halıma götüreyim seni çok fazla soru sorma, gideceğimiz yer ki ruhunun derinliklerine işleyecek güzelliği.”

Gözümü kapattım, nefesimi tuttum bir ürperti eşliğinde gözüme vuran ışıkla gözlerimi yavaşça açtım, güneş en tepeden dünyaya gülümsüyordu, etrafıma baktığımda kendimi gözümün aşına olmadığı bir yerde buldum.

İlerlemeye başladığımda güneş ışığının etrafımdaki ağaçların yaprağına rastlamasıyla ortaya çıkan doğa harikası güzellikten uzun süre gözlerimi alamadım.

Attığım her adım adeta beni büyülü bir dünyanın içine sürüklüyordu ama hayır burası masal kitabından alınmış prenseslerin yaşadığı, hayvanların konuştuğu hayali bir yer değildi, burası Türkiye’nin gözde illerinden olan Antalya’da bulunan kurşunlu şelalesiydi. Ayaklarım bedenimin kontrolünü ele almış bir biçimde ilerliyordu.

**Beni dođruca dűŝen her bir su damlasının sanki bir
puzzle parçası gibi manzarayı tamamladığı,
bakmaya doyamayacağınız bir bakıma huzurun
tanımına doğru götürdü.**

**Gördüklerimin bir tablo olup olmadığını uzunca bir
süre sorguladım ama hayır değildi bir tablonun illa
ki kusurları olacaktı lakin bu gördüklerimde
gözlerimi alamamama rağmen bir kusur
bulamamıştım.**

**Şelaleden akan her bir damla su bir yere yetiŝmeye
çalışıyormuşçasına hızla yere düşüyor ve diğer su
damlalarıyla yarıştıyordu, bir yerden sonra her bir su
damlası birleŝiyor ve sakinleŝiyordu.**

**Ardından başka bir varoluş arayış içerisine girerek
etraflarında gördükleri bütün bu güzelliği kıskanıp
kopyalamaya çalışıyorlardı.**

**Birebir yansıttıkları bu manzarayla aralarında
hiçbir fark olmadığı gözle görülür bir biçimde açıktı.**

Bu olağanüstü bir olaydı değil mi?

**Gözlerimi yeniden kapatıp ağaçların kokusunu
içime çektim, ciđerlerime çektiđim havayla birlikte
ferahladığımı hissederek cennetin ayaklarımın
altında olup olmadığını sorgulamaya başladım.**

**EYLÜL CAN
9/A**

DOĞANIN HAZİNESİ

KAYRA ASLAN 9-C

Yine her hafta olduğu gibi Oğuz, Eren, Ekin, Sedat ve ben doğa yürüyüşü yapmaya gidecektik. Her hafta gitmemize rağmen ben hep gitmeden önce heyecanlanırdım çünkü o doğal güzellikleri görmek beni mutlu eder, içimi ferahlatır ve beni sakinleştirir. Tam doğanın huzur verici sakinliğini düşünürken birden bir korna sesi duydum. Hemen pencereden aşağı doğru bakındım herkes gelmişti ve beni bekliyorlardı. Eren bana doğru elini sallayarak aşağı gelmemi söylüyordu. Hemen aceleyle sırt çantamı alıp aşağı indim. İner inmez Ekin hemen söylenmeye başladı. “Hadi ama Efsun ağaç olduk burada “, oflayarak “tamam geldim işte” dedim. Hemen çantamı arabanın bagajına koydum ve hemen yola koyulduk.

Yürüyüş yapacağımız yere doğru giderken bir yandan da sohbet ediyorduk. Sedat yine espriler yapıyor Oğuz ise bir yandan ofluyor bir yandan ise arabayı kullanıyordu. Derken zaman hemen geçmiş ve ormana gelmiştik hepimiz arabadan indik ve uzunca bir nefes aldık. Nefesi aldığımız gibi Sedat hemen konuşmaya başladı “Oh be dünya varmış” hepimiz kıkırdamaya başladık bende bir yandan onay verircesine kafamı salladım. Sonra arabanın bagajından sırt çantalarımızı aldık ve arabayı olduğu yerde bırakıp ormana doğru yürümeye başladık.

Yürüdük yürüdük derken yarım saat geçmişti ve yürüdüğümüz yerlerde çöpler artmaya başlamıştı sanki. Bu düşünceyle birlikte anında konuştum “Sizce de geçen hafta geldiğimizle kıyasla buralarda daha fazla çöp yok mu?” herkes bir süre düşündü ve kafalarını evet dercesine salladılar. Tam Eren bir şey söyleyecekken ayağı bir şeye takıldı ve Erenden “Ah!” diye bir ses çıktı hepimiz Erene doğru döndük Oğuz ve Ekin aynı anda hemen konuştu “iyi misin?”, Sedat ve ben Eren’in düştüğünü tam göremediğimiz için düştüğünü sonradan fark etmiştik. Sonra Eren hemen “iyiyim, iyiyim bir şey yok sadece ayağım takıldı siz devam edin hemen arkanızdayım” dedi. Bizde yürüme devam ederken Eren bize doğru seslendi “Hey! Arkadaşlar buna bakmanız gerek” arkamı döndüm ve Eren’e doğru ilerlemeye başladım. Hemen arkamdan Ekin, Sedat ve Oğuz geliyordu. Eren’in elinde bir şişe vardı Eren bir şişeye bir de bize bakıyordu. Şişenin içinde kâğıt gibi bir şey vardı. “Yoksa o bir harita falan mı?” dedi Oğuz, arkasından bende “ya da bir mektup falandır” dedim. Ekin bir yandan merakla şişeye bakıyor bir yandan da “Hadi açalım çok merak ettim” diye yerinde sayıyordu.

Ben de tam “Hadi açalım” diyecekken Eren bir anda şişenin mantarını çıkardı ve şişenin içindeki kâğıdı aldı. Kâğıdı yere serdi ve hepimizin gözleri büyüdü. Bu bir define haritasıydı. Sedat inanmamışçasına bakarken. “Arkadaşlar, inanmayın böyle şeylere biri çizip şaka olsun diye yapmıştır” dedi. Ekin ise hemen karşı çıkar gibi konuşmaya başladı. “Diyelim ki öyle oldu ne olacak. Bakalım işte hem biraz eğleniriz aynı yeri yürü yürü nereye kadar. Sıkıldım ben”, “aslında bu o kadar da kötü bir fikir değil hem belki yeni yerler falan keşfederiz” dedi Oğuz ben ve Eren de kafa sallayıp onay verdik. “Hah gördün mü Sedat, dört kişiye karşı bir kişi bu da demek oluyor ki hazine avı başlasın”. Hoplaya zıplaya yürüyor haritanın gösterdiği yönde gitmeye devam ediyorduk. Sedat bile bizden daha çok eğlenmeye başlamıştı. Eğlene eğlene gitmeye devam ederken ben, bir anda durdum ve yerdeki çöplerin daha fazla olduğunu gördüm. Sanki bu çöpleri bırakan kişinin yanına doğru gidiyorduk.

Ben durunca Oğuz, Eren, Ekin ve Sedat bana baktılar sonra dikkatlerini çekmiş olacak ki onlarda yere bakmaya başladı. Eren konuşmaya başladı. “Vay canına! Ne kadar da fazla çöp var. Kim, neden çöplerini yere atar ki. Bunun doğayı kirlettiğinin farkında değil mi?” ardından da Ekin konuşmaya başladı. “Aynı zamanda sadece doğayı değil kendi yaşam alanını da kirlettiğinin farkında değil.” Sonra elimize bir poşet alarak en azından toplayabildiğimiz kadarını toplamaya çalıştık. Topladıktan sonra yola devam ettik ve karşımıza bir mağara çıktı. Herkes birbirine baktı. Mağaraya girmekte kararsız gibiydik, birbirimize bakmaya devam ediyorken mağaradan bir ses geldi. Ben bir anda irkildim ve bir adım geri çekildim.

. “Ben oraya asla girmem.” dedi Sedat. “Hadi ama Sedat bu kadar korkak olma bir şey olmaz.” dedi Oğuz. Ekin ise gözünü devirerek “Ayı yesin seni de sen ondan sonra böyle konuş.” Ekin’in bu lafına hepimiz kahkaha attık ve aramızda girip girmemeyi bir süre tartıştık. Sonunda merakımız galip geldi. Yavaş adımlarla mağaraya girdik ve orada birkaç kişi gördük. İçlerinden bir kadın bir yandan elindeki gofreti yiyor bir yandan da yanında ki kişilere bağırarak “Bir hazineyi bulamadınız ne işe yarıyorsunuz ben anlamadım!” diye söyleniyordu. Hepimizim bir anda gözü parladı. Eren bir anda sesinin ayarına hâkim olamayıp, “Hazine!” diye bağırdı ve mağaradaki kişiler bizi fark etti. Elimi anlıma yaslayarak “Of Eren” dedim. Kadın “kim var orada derhal çıksın!” diye bağırdı. Ne yapacağımızı bilemediğimiz için mağaranın ortasına doğru geldik.

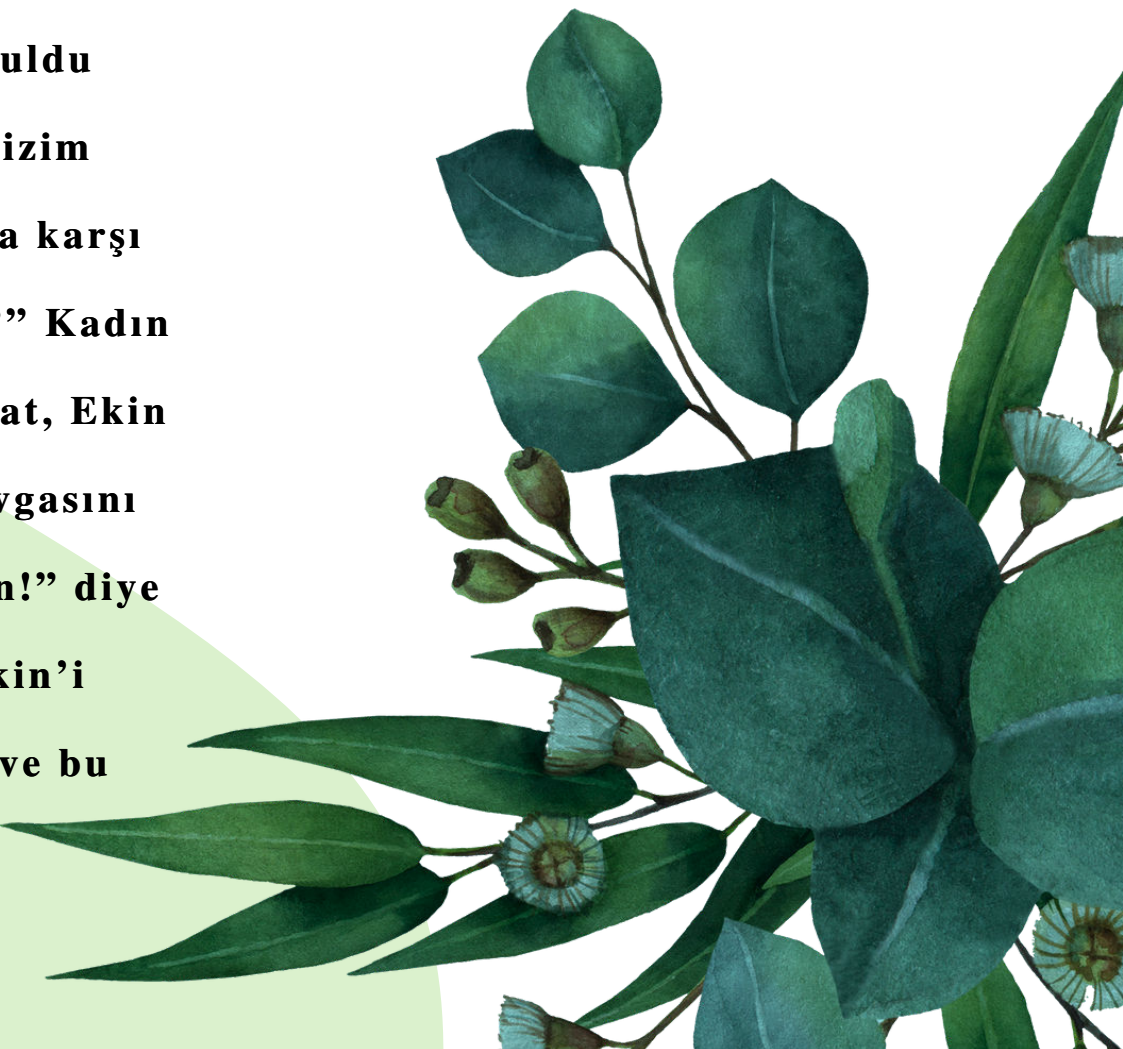

Kadının elinde bizimkinin aynısı olan bir harita vardı ve muhtemelen bizimle aynı hazineyi arıyordu. Ortaya doğru geldiğimde hazineyi arayan diğer kişiler de aramayı bırakıp bize odaklanmışlardı. Çok gergindim ve ne yapacağımızı bilmiyordum. Kadın konuşarak sonunda sessizliği bozdu. “Vay vay, demek bizim dışımızda hazineyi arayanlar da varmış” dedi. Sesi içeride sanki bir aslan kükremiş gibi yankılanmıştı. Sedat yavaşça fısıldadı “Ne yani hazine gerçekten gerçek miymiş?” Oğuz ise sabır dilercesine bir iç çektikten sonra fısıldayarak konuştu “Evet gerçekmiş ve şu anda bunun gerçek olması önemli değil, önemli olan buradan nasıl çıkacağımız.” Ben ve Ekin onaylarcasına başımızı sallayarak Oğuz’a hak verdik. Tam ne yapacağımızı düşünürken Eren yine boşboğazlık edip sesli bir şekilde konuştu. “Şey öncelikle vay canına! Hazine gerçekmiş. Ayrıca bu hazine bizim de hakkımız”. Biz burada nasıl kurtulacağımızı düşünürken Eren bizi daha çok tehlikeye atıyordu. Ne yapacağımızı bilememiş şekilde Eren’e bakıyorduk. Eren’in aklından ne geçtiğini kimse bilmiyordu.

Belki bir planı vardı. Eren hemen bize bakarak

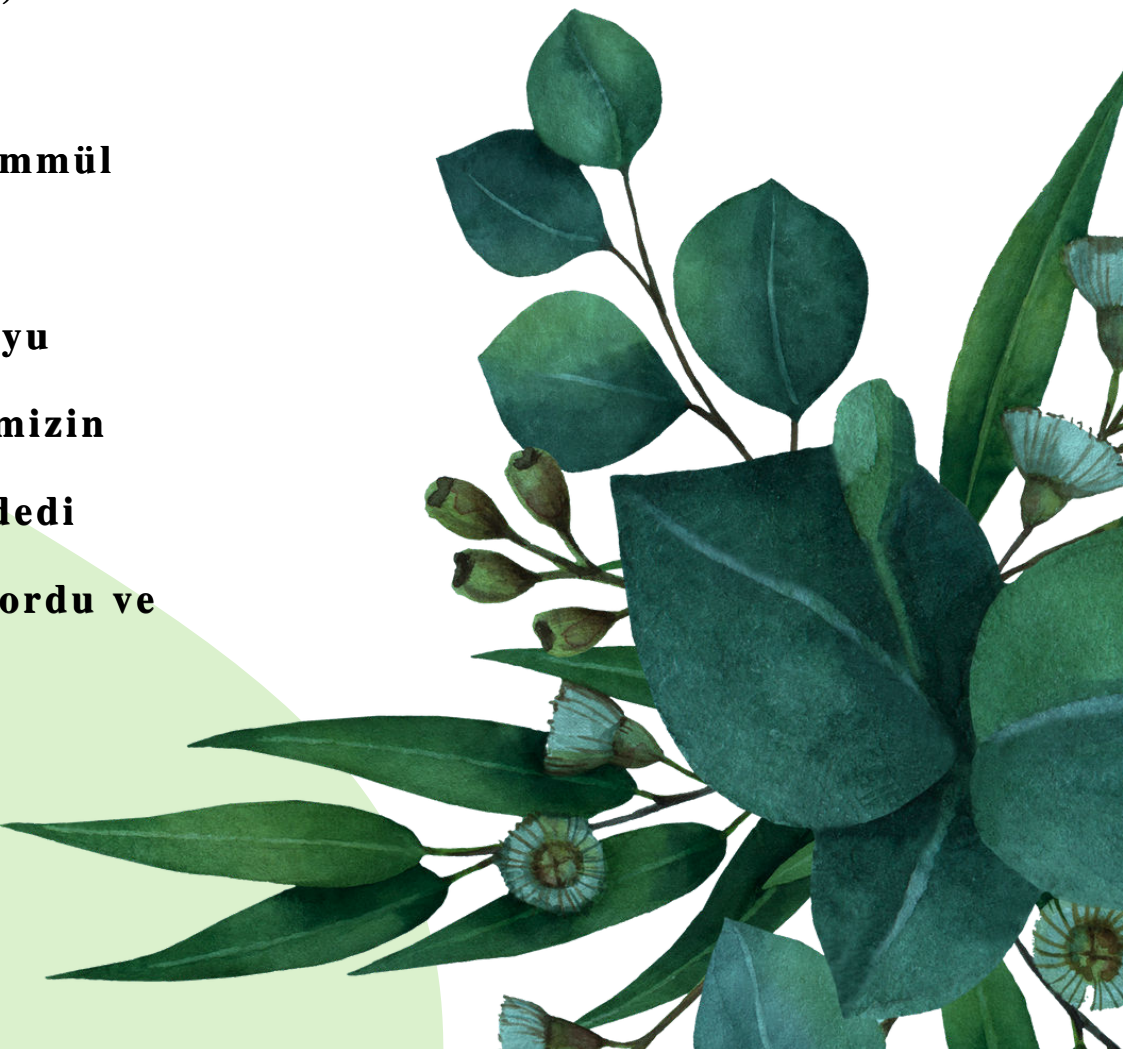
“Arkadaşlar, bizde haritayı bulduk bu hazine bizim de hakkımız. Neden onların olmasına izin vereceğiz ki?” dedi. Ah! Tabi ki Eren’in bir planı yoktu Eren’e itiraz edecektim ama benim etmeme gerek kalmadan Ekin hemen konuştu “Sen iyi misin? Bu insanlar korsan gibi bir şey bize neler yaparlar hiç düşündün mü? Eren tam ağzını açmışken kadın bir anda kahkahalara boğuldu “Ah hadi ama biz canavar falan değiliz, sadece bizim olan o hazineyi istiyoruz.” dedi. Eren yine kadına karşı çıktı “Pardon da nereden sizin hazineniz oluyor?” Kadın ise Eren ile laf dalaşına girmişti. Ben, Oğuz, Sedat, Ekin ve tanımadığımız birkaç kişi Eren ve kadının kavgasını izliyorduk. “O zaman hazineyi ilk bulan kazansın!” diye bir ses geldi arkamdan. Dönüp baktığımda ise Ekin’i gördüm. O anda herkes Ekin’e bakmaya başladı ve bu fikri düşünmeye başladılar.

Ben, Ekin, Sedat, Oğuz hatta kadının yanında hazineyi arayan kişiler bile onaylamıştı. Bizim kaybedecek pek bir şeyimiz yoktu o yüzden kararı Eren ve tanımadığımız kadın vermek zorunda kaldı. Biraz süre geçti ve Eren de bunu kabul etti kadın ise “Peki, kabul ediyorum zaten hazineyi biz bulacağız” dedi. Bende hemen kadına sordum “Hala adını bilmiyoruz, bize adını söylemeyecek misin? Kadın biraz bekledi ve “Adım Arya” dedi. “O halde hazineyi ilk bulan hazinenin sahibi olur. İyi şanslar” dedim ve arkadaşlarımla beraber hemen hazineyi armaya koyulduk.

Mağaranın her köşesine bakmaya başladık. Aradık aradık ama bir türlü bulamadık. Sanki yer yarılmışta yerin dibine girmiş gibiydi. Bende artık yorulmaya başlamıştım, biraz soluklanmak için bir köşeye oturacağım sırada iki kişiden bir anda “Buldum!” diye bir ses geldi. Sesin geldiği tarafa baktığımda ise Eren ve Arya hazineyi aynı anda bulmuşlardı. Herkes Eren ve Aya’nın etrafına toplandı. Arya “ilk ben buldum, bırak o hazine benim”, “hayır benim” dedi eren bir süre kavgalarını izledik ve ben artık bu kavgaya tahammül edemedim “Yeter artık bir hazine için ne hallere düştünüz” deyip hızlı bir şekilde ellerinden kutuyu aldım. Aldığım gibi kutuyu açmam bir oldu hepimizin ağzı açık kalmıştı. “Vay canına inanamıyorum” dedi Arya bir yandan da gofretini yemeğe devam ediyordu ve çöpünü yere attı gördüm.

Kafamda bir anda şimşekler çaktı, hazineyi unutmuştum kutu bir anda ellerimden kaydı ama ben umursamadan aryaya doğru dönerek konuşmaya başladım “yoksa bütün bu çöpleri siz mi atıyordunuz?” Arya ne kastettiğimi anlayınca “Ne olmuş yani yere çöp attıysam?” bende hemen açıklamaya başladım. “Görmüyor musun? Doğayı kirletiyorsun. Bu orman; canlıların yaşam alanı aynı zamanda bizim yaşam alanımız ama sen resmen doğayı çöp olarak kullanıyorsun. Eğer insanlar böyle doğayı kirletmeye devam ederse artık yaşayacak bir yerimiz kalmayacak.” dedim. Arya ise dediklerimi kale almamıştı “Sanki sadece ben atıyorum. Hadi diyelim ben atmayı bıraktım diğer insanları nasıl durduracaksınız?” derinden gelen bir öfkenin beni sardığını hissettim. Tam ağzımı açmışım ki dışarıdan dumanların geldiğini gördüm. Eren “Dışarıda yangın mı var yoksa hayal mi görüyorum?” Deyince etrafı panik havası sardı. Hep birlikte mağaranın dışına çıktık. Çok fazla olmasa da birkaç yaprağın tutuşmaya başladığını gördüm.

Yavaştan esen rüzgârla ateş daha da harlanmaya başlamıştı. Oğuz

“Tamam, herkes sakın olsun. Çantalarındaki suları çıkartın” dedi.

Neyse ki yangın daha da büyümeden söndürmeyi başarmıştık. O

sırada ayaklarımın ucundaki cam parçalarını gördüm ve dehşet içinde

Arya’ya döndüm. Yanakları kızarmaya başlamıştı ve asla göz teması

kurmuyordu. ”Yaptığını beğendin mi az daha bir yangının ortasında

kalıyorduk“ dedim. Arya da hemen ardından “ Tamam sen haklısın

çöplerimi yere atmamalıydım. Hepinizden özür dilerim.” dediğinde

gözlerindeki pişmanlığı gördüm ve daha fazla üstelemeden mağaraya

geri girdik. Sonra Eren “Evet olayı hallettiğinize göre asıl olaya

dönelim” dedi.

Kutuyu düştüğü yerden aldım kutunun içinde beklediğimiz gibi

altınlar, elmaslar falan yoktu içinde sadece bir kâğıt vardı kâğıdı

hemen elime alıp açtım içinde çokta uzun olmayan bir yazı vardı

yazıyı sesli bir biçimde okumaya başladım. “Tebrik ederim hazineyi

buldunuz! Hazineyi bir altın ya da bir sürü para olarak hayal etmiş olabilirsiniz ama ben size paradan daha değerli bir şey söyleyeceğim.

Yaşam alanımız olan bu dünyaya sahip çıkmalıyız onu kirletmemeli

aksine temizlemeli daha fazla ağaç ya da doğaya zararlı şeyler

kullanmamalıyız. Bir söz var bilir misiniz? Yeşil görmeyen gözler

renk zevkinden mahrumdur. Buraları öyle ağaçlandırınız ki,

görmeyenler bile yeşillikler arasında olduğunu anlasın. Siz hazineyi

bulan kişiler dediklerimi iyice düşünüp bu hazineyi yani doğanın

güzelliklerini ve onu neden korumanız gerektiğini insanlara

anlatmanızı istiyorum. Unutmayın! Asıl hazine doğadır.”

TARİHTE DOĞRU BİLİNEREN YANLIŞLAR!!!

Çivi yazısı ne ile yazılıyordu?

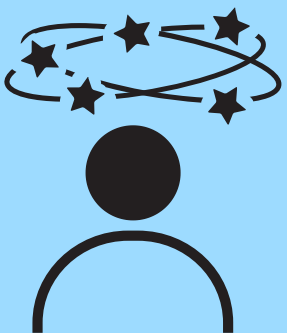
İlk olarak Sümerler tarafından kullanılan çivi yazısı, çiviyle yazılmazdı. Düz mantıkla bakarak doğru kabul edilen bu bilgi, gerçekten bayağı uzaktır. Çivi yazısı, "Stylus" olarak adlandırılan kamıştan yapılma kalemlerle yazılıyordu

Vikinger boynuzlu miğfer kullanır mıydı?

Vikingerlerin boynuzlu miğfer giydiklerine dair hiçbir kanıt yoktur. Vikingerlerin boynuzlu miğfer giydiklerine dair ilk görüntü, 1876 yılında Richard Wagner'in "Nibelung Yüzüğü" operasında ortaya çıkmıştır.

Mimar Sinan-Mihrimah Sultan Aşkı gerçek mi?

Bu iddia, tarihte pek mümkün olmayan fakat üzerine romanlar bile yazılan bir konudur. Tarihçilerin çoğu, bunun gerçek olmadığı konusunda hemfikirdir. Bırakın padişahın kızına aşık olmayı, Mimar Sinan'ın Mihrimah Sultan'ı ulu orta bir yerde görebilmesi bile olası değildir. Mimar Sinan'ın aşkından dolayı Mihrimah Sultan Camiini bu kadar güzel yaptığı da doğru değildir. Zira Mimar Sinan'ın bütün eserleri aynı başarı seviyesindedir.

Tarih: toplumların geçmişlerini anlama ve değerlendirme açısından önemli bir yapı taşıdır ancak yıllar içinde birçok yanlış bilgi, efsane ve mit, tarihi bir gerçek gibi kabul edilmiştir. Bu yazıda, tarihte doğru bilinen yanlışların bazılarını ve nasıl ortaya çıktıklarını göreceğiz.

BOLLUK VE BEREKET TANRIÇASI PERSEPHONE VE ÖLÜLER DİYARI KRALI HADES

Bu hikâyemitolojide kenara atılmış,unutulmuş hikayelerden birisidirşimdi gelin karakterlerimizi tanıyalım

Persephone, Zeus ve Demeter'in kızı güzeller güzelihasat tanrıçası Hades, ölülerehükmeden yeraltı tanrısı, Zeus'un kardeşi, oldukça acmasız, geneldeüç başlı vahşi köpeği Kerberos ve kafasındaki görünmezlik miğferiyle resmedilir

Demeter, tarım, bereket ve mevsimler tanrıçası, genelde sağ elinde buğday başağı sol elinde ise yanan bir meşaleyle resmedilir.

Hades bir gün yeraltından yeryüzüne çıktığında Sicilya'da bir ormanda perilerle çiçek toplayan güzeller güzeli Persephone'yi görür ve anında âşık olur onu yeraltına kaçarır. Persephone'nin gücü Hadese karşı koymayayetmez. Bu sıradaPersephone'nin annesi Demeter yana yakıla kızınıararken yeryüzüyle ilgilenemediği için ekinler yetişemez insanlar aç kalır ve ilk kez kış yaşanır. İnsanların feryatları tanrıların tanrısı zeusa kadarulaşır. Zeus habercitanrı Hermes'i Hades'e göndererek Hades'e derhalPersephone'yi serbest bırakmasını emreder.

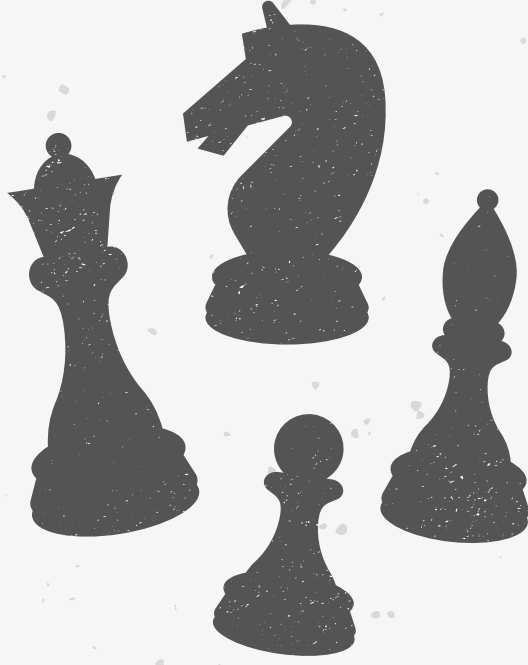
Hades Zeus'akarşı gelemeyeceğini bilir ancak Persephone'yi de bırakmak istemez bu yüzden bir oyun oynar. Kader perilerinin kurallarına göre kim yeraltı dünyasının bir yiyeceğini yerse artık oraya ait olur ve artık ölümlüler dünyasına dönemez. Hades Persephone'ye birkaç nar tanesi yedirir. Bunun üstüne Zeus artık Hades'i zorlayamaz. Çünkü o bile kader perilerine karşı gelemeyebilir. Ne ilginç değil mi tanrıların tanrısı bile kadere karşı gelemiyor fakat bu sadece bir hikayesiz kaderinizi kendiniz yazın. Ancak Zeus Hades'le

uzlaşma yoluna gider, Hades de Zeus'a ters düşmemek için kabul eder bu anlaşmayla birlikte Persephone'nin yılın 4 ayını yeraltında Hades'le birlikte ve kalan 8 ayında ise annesi Demeter'le yeryüzünde olmasında karar kılınır (bazı kaynaklarda bu süre 6 ay 6 ay şeklinde yazar). Bu bize mevsimlerin nasıl oluştuğunu açıklamaktadır. Persephone annesiyle birlikteyken bahar gelir yeryüzünde çiçeklereçar, ekinler yetişirancak yeraltındayken kış gelir bitkiler solar ancak Persephone zamanla duruma alışır Hades'e âşık olur ve Yeraltının kraliçesi olur.

Sizce Persephone cidden Hades'e âşık mı oldu yoksa zamanla kadere boyun mu eğdi? Yılın bir döneminde baharı getirentanrıça yılın bir bölümünde ise yeraltının acmasız tanrıçası olması sizce etik mi?

STEFAN ZWEIG'IN TÜM PSİKOLOJİK BİRİKİMİYLE YAZDIĞI ÖYKÜ: SATRANÇ

“Kralların oyununun gizemli çekiciliğini biliyordum. İnsanoğlunun düşünüp bulduğu oyunlar arasında, rastlantının her türlü despotluğuna karşı koyan ve zafer kupalarını yalnızca akla ya da daha çok tinsel yeteneğin belirli bir biçimine veren tek oyun.” şeklinde tanıtıyor kitabında satranç oyununu. Eser; İkinci Dünya Savaşı sırasında, taş üstünde taş kalmadığı o kargaşa döneminde yazılmasına rağmen okuyucuyu güzel bir yola çıkarıyor. Öykü; New York'tan Buenos Aries'e giden bir gemide geçiyor. Gemide tesadüfen karşılaşan Dünya Satranç Şampiyonu Mirko Czentovic, sıradan bir oyuncu olan anlatıcı ve yıllar önce çok usta bir satranç oyuncusu olan Dr.B öykünün karakterlerinden.

Dr.B'nin geçmişinde, kendi deyimiyle 'hiçliği' yaşadığı dönemde psikolojisini sağlam tutmak için bulabildiği tek çözüm yoludur satranç. Gemide Czentovic ile yaptığı maçta bunun son oyunu olacağını ve bir daha satranç oynamayacağını dile getirmiştir. Stefan Zweig'in ucu bucağı olmayan analiz yeteneğiyle yazdığı bu öykünün özgün adı “Schachrovella” dır.

Satranç; insan hayatının nasıl birden alt üst olabileceğini, insanın nasıl birden hiçliğe düşebileceğini bir oyun aracılığıyla anlatan büyüleyici bir eserdir.

MELEKNAZ BÖĞÜŞ

9/B